

A kopaszság elrejtésére, a bonyolult hajviselet megtartására, vagy a más hajszín érdekében már az ókorban készítettek parókát.

Az ókori Egyiptomban széles körben elterjedt, de az asszírok, médek, perzsák is ismerték. A rómaiak a germán haját kedvelték, különösen, ha szőke volt. A 16. századtól újra elterjedt a nemesek és a gazdagok körében, de igazán csak XIV. Lajos francia király hozta divatba a 17. század végén. Az egyház eleinte elítélte ezt a viseletet, később azonban elfogadta, sőt külön formát alakított ki.

A parókát másként kell gondozni, mint a saját haját. Meleg időben 6-8, hidegben 10-12 viselés után szorul mosásra. A mosáshoz elég egy lavór vízhez egy kupak parókasampon. A fésüléshez ritka fogú fésű való. A saját hajjal ellentétben nem célszerű nedvesen fésülni (a fésülni, kefélni a parókát, csak megszáradt állapotban szabad). A formázásban kerülendő a forró eszközök, különösen szintetikus haj esetén. Kerülendő továbbá a saját hajhoz való hajhabok, és a sima hajzselé, a haj- és a textílfestékek.

A paróka tárolásában fontos, hogy jól szellőzzön, és hogy megőrizze alakját. Hőforrástól távol, eredeti csomagolásában, a hozzá kapott hajhálóban egy külön dobozban, kendővel letakarva parókaállványon vagy babafejen tartandó.

Felöltése előtt a saját haját a fejhez kell simítani. A hosszú hajúaknak ajánlatos tincsekre bontani a hajukat, és azokat feltekerve (csigázva), hajtűvel rögzíteni. Felöltés után a parókát is rögzíteni kell, (amennyiben ez nem egy modernparóka, mert ezek már „automatikusan” követik a fejméretet) nehogy leessen egy váratlan mozdulat hatására.

A ragasztásos hajhosszabbítás néven ismert eljárás lényege, hogy egy vékony szilikon lapocskába van bele forrasztva a természetes, eredeti hajból készült póthaj szálanként és a szilikon csikra van feltéve a ragasztó.

A póthaj mellett készítenek pótszemöldököt, és műszempillát is.